

LBRIS

We know
books

ELLE KENNEDY

Scopul
OFF - CAMPUS 4

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2026, Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-37-6

București, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Scopul / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - Ed. a 2-a. - București : Epica, 2026

ISBN 978-630-6711-37-6

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

1.

Sabrina

— Rahat! Rahat! Rahaaaaat! Unde-mi sunt cheile?

Ceasul din hol anunță că, dacă vreau să ajung la timp la petrecere, am la dispoziție douăzeci și două de minute ca să fac un drum de șaiszeci și opt de minute, cu mașina.

Scotocesc iar în poșetă, dar cheile nu-s aici. Cotrobăi prin comodă, apoi prin baie. Nimic! Oare-or fi în bucătărie? Posibil...

Deodată, aud un clinchet în spatele meu.

— Pe astea le cauți?

Brusc, mi se face rău. Mă răsucesc pe călcâie și intru în sufragerie. E așa de mică, încât mobilierul vechi — două măsuțe, o canapea cu două locuri, o sofa și un scaun — stă inghesuit aici ca sardinele într-o conservă.

Măgarul de pe canapea scutură provocator cheile. Oftez de iritare. Îmi zâmbește și le ascunde sub fund.

— Vino să le iei! mă invită el.

Frustrată, mă apropiu de tatăl meu vitreg.

— Dă-mi cheile!

Ray mă cântărește din creștet până-n tălpi.

— Uaaa! Ce sexy ești în seara asta! Ai devenit o gagică pe cinste, Rina. Noi doi ar trebui să ne-o tragem.

Încerc să nu iau în seamă mâna mătăhăloasă care coboară spre șlițul lui. N-am mai cunoscut un tip așa de dornic să-și atingă ouăle.

— Noi doi nu existăm unul pentru celălalt, îi zic ritos. Așa că nu te mai holba la mine și *nu* îmi mai spune „Rina”! Dă-mi cheile!

Ray e singura persoană care-mi spune „Rina”. Urăsc din tot sufletul chestia asta.

— Vino să le iei!

Strângând din dinți, strecur o mână sub fundul lui și orbecâi după chei. Ray geme și se zvârcolește dezgustător — ce om de rahat! —, până când reușesc să găsesc ce caut.

Scot cheile și o zbughesc spre ușa.

— Ce-i așa mare scofală? zice el, în bătaie de joc. Nu suntem rude, așa că, dacă am face sex, nu-i ca și cum ar fi incest.

Irosesc treizeci de secunde din timpul meu prețios ca să mă holbez la el, uluită.

— Ești tatăl meu vitreg. Te-ai însurat cu maică-mea. Și, pe deasupra... — înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc greața — te culci cu Nana. Problema nu-i înrudirea, ci faptul că ești cea mai dezgustătoare persoană de pe planetă. Ar trebui să înfunzi pușcăria!

Ochii lui căprui se întunecă.

— Ține-ți gura, domnișoară! Într-o zi, când o să te întorci acasă, o să găsești încuiată ușa de la intrare.

— Plătesc o treime din chiria pentru locuința asta, îi reamintesc eu.

— Păi, poate c-o să plătești mai mult.

Își îndreaptă din nou atenția asupra televizorului. Pierd alte treizeci de secunde imaginându-mi că-l pocnesc în cap cu geanta mea.

În bucătărie, Nana stă la masă, fumând o țigară și citind un articol din *People*.

— Ai văzut asta? exclamă ea. Kim Kardashian e iar în fundul gol.

— Bravo ei!

Îmi înșfac haina de pe spătarul scaunului și mă grăbesc spre ușa care dă în curte.

Am descoperit că e mai sigur să ies prin spate. Locuim pe o stradă populată de familii sărace, într-o zonă dubioasă din cartierul Southie¹. De regulă, pe aici e plin de golani.

În plus, garajul nostru e în partea din spate a casei.

— Am auzit că Rachel Berkovich a rămas însărcinată, mă anunță Nana. Ar fi trebuit să avorteze, dar am impresia că avortu-i împotriva religiei ei.

Strâng din dinți și mă răsucesc spre bunică-mea. Ca de obicei, poartă un halat zdrențuit și papuci din pluș roz. Dar părul ei vopsit blond e coafat la marele fix. S-a și machiat, deși nu prea iese din casă.

— Rachel e evreică, Nana. Nu cred că avortul e împotriva religiei ei, dar, chiar dacă ar fi, o privește pe Rachel.

— Probabil c-a făcut un copil fiindcă vrea ajutor de la stat, își dă Nana cu părerea, suflând un fuior de fum în direcția mea.

Rahat! Sper să nu miros ca o scrumieră când ajung în Hastings.

— Bănuiesc că nu de-asta vrea Rachel să păstreze copilul.

Cu o mână pe clanță, mă foiesc agitată, pândind o ocazie să-mi iau rămas-bun de la Nana.

¹ Cartierul South Boston, din orașul Boston.

— Maică-ta a vrut să te avorteze, fetiço.

Uite ocazia pe care o așteptam!

— Bine, bine. Ajunge! mârâi eu. Plec la Hastings. O să mă întorc târziu.

Bunică-mea ridică brusc capul din revistă și mijeste ochii. Se uită la fusta mea neagră tricotată, la jerseul cu mâneci scurte, cu decolteu rotund, la pantofii cu tocuri de șapte centimetri. Mai că ghicesc cuvintele care se conturează în mintea ei.

— Te-ai împopoțonat. Mergi la colegiul ăla de fițe? Ai cursuri sâmbătă seară?

— Mă duc la o petrecere mai simandicoasă, îi răspund fără chef.

— Vai, ce să-ți povestesc! Sper să nu-ți crape buzele de la câte funduri o să pupi acolo.

— Mda, mersi, Nana.

Înainte de a ieși pe ușă, mă forțez să adaug:

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, fetiço!

Chiar ține la mine, dar uneori dragostea ei se exprimă în moduri ciudate.

Ajung foarte târziu în Hastings. Îmi ia o oră și jumătate, pentru că vremea e nasoală și șoselele de-aici sunt într-o stare deplorabilă. Când ajung la casa profesoarei Gibson, sunt foarte încordată.

Un bărbat cu ochelari îmi deschide ușa. E soțul profesoarei Gibson.

— Bună ziua, domnule Gibson! Îmi pare rău c-am întârziat. El îmi zâmbește blând.

— Nu-ți face griji, Sabrina! Știu că vremea e urâtă.

Întinde o mână, așteptând răbdător să mă dezbrac.

Soțul ei atarnă haina mea ieftină în cui, printre ale altora. Toate par scumpe. Încerc să scap de stânjeneală și mă străduiesc să zâmbesc larg.

Profesoara Gibson își face apariția.

— Sabrina! strigă ea veselă. Mă bucur c-ai ajuns cu bine. A început să ningă?

— Deocamdată doar plouă.

Profesoara se strâmbă, apoi mă ia de braț.

— Ce aiurea! Sper că n-ai de gând să te întorci acasă astă-seară. Șoselele vor fi un adevărat patinoar.

Măine-dimineață trebuie să muncesc, deci, indiferent de starea asfaltului, o să mă duc acasă. Însă nu vreau ca profesoara să se îngrijoreze, așa că zâmbesc.

— N-o să pătesc nimic. Ea încă e aici?

Profesoara mă strânge de braț.

— Este. Și abia așteaptă să te cunoască.

Super! Ne îndreptăm către o femeie scundă, căruntă, îmbrăcată cu un sacou pastelat. Poartă o pereche de pantaloni negri. Ținuta e cam ternă, dar diamantele care strălucesc la urechile femeii sunt uriașe. Pare foarte prietenoasă, deși e profesoară de Drept. Dintotdeauna mi-am închipuit că profesoarele universitare sunt persoane severe și foarte serioase. Ca mine.

— Amelia, ți-o prezint pe Sabrina James. Ea e studenta despre care ți-am vorbit. E prima din grupa ei, are două slujbe și a obținut o sută șaptezeci și șapte de puncte la Testul de Admitere la Facultatea de Drept. Sabrina, dumneaei este Amelia Fromm, expertă în Drept constituțional.

— Mă bucur să vă cunosc.

Îi întind o mână. În gând, mă rog să nu am pielea umedă. Am repetat o oră întreagă cum să dau mâna cu ea.

Amelia îmi apucă ușor degetele, le scutură și face un pas în spate.

— Bănuiesc că mamă ta e italiancă și că ai un bunic evreu. De aici vine combinația ciudată de nume, nu? „James” e un nume scoțian de familie... De acolo se trag ai tăi?

Ochii ei strălucitori mă cercetează. Mă împotrivesc nevoii de a mă foi.

— Nu știu, doamnă.

Ai mei se trag dintr-un ghetou. Scoția e frumoasă și elegantă. Imposibil să fie țara noastră natală.

— Ei, nu contează..., spune doamna Fromm. Deci ți-ai trimis dosarul la Harvard, pentru admitere? Așa mi-a zis Kelly.

Cunosc vreo Kelly? mă minunez eu.

— Sabrina, eu sunt Kelly, mă lămurește râzând profesoara Gibson.

Roșesc.

— Aha... Scuze! Mă gândeam la dumneavoastră ca la o profesoară, nu ca la o... Kelly.

— Sabrina, ai mai trimis dosarul și la alte universități? întrebă profesoara Fromm.

— La Universitatea din Boston, la Universitatea Suffolk și la Yale. Dar să învăț la Harvard este visul meu.

Auzind numele acestor instituții, Amelia ridică o sprânceană.

Profesoara Gibson îmi sare în apărare:

— Sabrina vrea să învețe aproape de casă. Și, evident, merită să meargă la o universitate mai bună decât Yale.

Cele două pufnesc disprețuitor. Profesoara Gibson a absolvit Dreptul la Harvard. Se pare că, dacă ești absolvent de Harvard, e de la sine înțeles că ai alergie la tot ce ține de Yale.

— Din câte mi-a spus Kelly despre tine, Sabrina, Harvard ar fi onorat să te aibă ca studentă.

— Eu aș fi cea onorată să fie studentă la Harvard, doamnă.

Ochii Ameliei licăresc poznaș.

— Scrisoarea ta de confirmare a admiterii o să sosească curând, Sabrina. O să pun și eu o vorbă bună pentru tine.

Zâmbește din nou. Mai că leșin de ușurare și de fericire. N-am mințit; să învăț la Harvard chiar e visul meu.

— Mulțumesc, îngaim eu.

— Du-te să mănânci ceva, îmi propune profesoara Gibson. Amelia, vreau să vorbim despre eseul ăla publicat de cei de la Brown. Ai reușit să arunci o privire pe el?

Cele două se adâncesc într-o discuție despre intersecția dintre feminismul afro-american și teoria rasei, o temă în care doamna Gibson este expertă.

Mă apropii de masa cu gustări. Două dintre cele mai apropiate prietene ale mele, Hope Matthews și Carin Thompson, sunt aici. Una este afro-americană, iar cealaltă e albă. Sunt doi îngerași. Cei mai frumoși și mai isteți din lume.

Dau fuga la ele.

— Ei, cum a mers? întrebă nerăbdătoare Hope.

— Bine, cred. Mi-a spus că cei de la Harvard vor fi onorați să mă aibă drept studentă și că se pregătesc să trimită prima tranșă de scrisori de confirmare a celor admiși.

Iau o farfurie și încep s-o umplu cu mâncare. Sunt așa de infometată, că aș înfuleca un calup întreg de brânză. Toată ziua n-am putut mânca, fiindcă mi-am făcut griji la gândul întâlnirii cu profesoara Fromm. Acum, după ce s-a terminat discuția noastră, vreau să mănânc pe săturate.

— Pun pariu că deja te-au primit la Harvard! declară Carin.

Suntem toate trei sub îndrumarea profesoarei Gibson, care crede cu tărie în ajutorarea tinerelor femei. Profesoara se folosește de influența ei doar pentru a stimula evoluția studențelor. Un lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare.

Petrecerea din seara asta are scopul de a-i ajuta pe studenții ei să întâlnească profesori de la cele mai prestigioase universități

din țară. Hope speră să prindă un loc la Facultatea de Medicină de la Harvard, iar Carin vrea să ajungă la MIT.

În locuința profesoarei Gibson este o mare de femei. În afară de soțul ei, sunt prezenți doar doi bărbați. Chiar o să-mi lipsească locul ăsta, după absolvire. E ca a doua mea casă.

— Țineți-mi pumnii! o rog pe Carin. Dacă nu sunt admisă la Harvard, va trebui să învăț la Universitatea din Boston sau la Suffolk.

Asta n-ar fi o problemă, dar, dacă aș absolvi Universitatea Harvard, sigur aș obține jobul pe care mi-l doresc: o slujbă la una dintre firmele de avocatură de top.

— O să fii admisă, mă asigură Hope, încrezătoare. Și să sperăm că, după ce primești confirmarea că ai fost acceptată, n-o să te mai omori așa de tare cu învățatul! B., pari superîncordată!

Îmi roteșc încet capul și constat că e țeapăn. Așa e. Chiar *sunt* încordată.

— Știi. Zilele astea am avut un program de groază. Azi-noapte m-am culcat la două, pentru că fata care trebuia să închidă șandramaua la Boots&Chutes a dat bir cu fugiții și a trebui să închid eu, după care m-am trezit la ora patru, ca să sortez corespondența la Poștă. Am ajuns acasă pe la prânz, terminată de oboseală. Dormeam pe mine.

— Încă ai ambele joburi? se miră Carin. Spuneai că renunți la slujba de chelneriță!

— Deocamdată nu-mi permit s-o las baltă. Profesoara Gibson spunea că în anul întâi la Facultatea de Drept n-o să ne lase să avem un job. Și singura soluție să mă descurc în primul an e să am destui bani puși deoparte pentru mâncare și chirie, înainte de începutul lui septembrie.

— Te înțeleg perfect, zice Carin. Ca să mă țină la facultate părinții mei fac un împrumut așa de mare, că aș putea să-mi cumpăr o țărișoară cu banii ăia.

— Ce mult aș vrea să te muți cu noi! spune Hope, pe un ton tânguitor.

— Pe bune? Nu știam, glumesc eu. Nu mi-ai spus asta decât de o sută ori pe zi, de când a început semestrul.

Strâmbă din nasul ei drăgălaș.

— Ai *adora* apartamentul pe care l-a închiriat tata pentru noi. Are ferestre din podea până-n tavan și e foarte aproape de metrou. Nu-i așa că sună bine?

Hope joacă ademenitor din sprâncene.

— E prea costisitor, H.

— Știi că aș acoperi eu diferența... Sau părinții mei, se corectează ea.

Familia lui Hope are mai mulți bani decât un magnat al petrolului, dar când vorbești cu ea, n-ai bănuii asta. Hope e o fată cu picioarele pe pământ.

— Știi, spun eu între două înghițituri delicioase de cârnăcior. Dar m-aș simți vinovată, după care vina s-ar preface în resentiment, ier pe urmă n-am mai fi prietene. Și ar fi nașpa să nu-ți mai fiu prietenă.

Prietena mea clatină dezaprobator din cap.

— Dacă până la urmă îți calci pe mândrie și ceri ajutor, să știi că sunt aici.

— *Noi* suntem aici, intervine Carin.

— O să mă descurc. Mai am zece luni ca să fac economii înainte să începă cursurile, toamna viitoare. O să fie OK.

— Măcar vino să bei ceva cu noi după ce se termină petrecerea, mă roagă Carin.

Mă strâmb.

— Trebuie să mă duc acasă. Măine am de sortat pachete.

— Duminică?! se miră Hope.

— Lucrez ore suplimentare. N-am putut să refuz. De fapt, cred c-o s-o șterg de-aici curând. Cu cât sunt pe drum mai devreme, cu atât mai bine.

Las farfuria pe masă și încerc să trag cu ochiul la ceea ce se întâmplă dincolo de fereastra uriașă. Văd doar întuneric și dăre de ploaie pe geam.

Profesoara Gibson a apărut lângă mine. Are în mână un pahar de vin.

— Nici să nu te gândești să pleci pe vremea asta, Sabrina! Prezentatorul de la Meteo a zis c-o să fie polei pe șosele.

Știu că trebuie să cedez, dar o fac fără tragere de inimă.

— Bine, dar să știți că nu-mi convine. Iar tu — zic îndreptând furculița spre Carin — ai face bine să ai înghețată în frigider, în caz c-o să fiu nevoită să stau la tine peste noapte. Dacă n-ai înghețată, o să-mi ies din minți.

Toate trei izbucnesc în râs. Profesoara Gibson se îndepărtează. După o oră de sporovăială, eu, Hope și Carin ne îmbrăcăm și ne pregătim de plecare.

— Unde mergem? le întreb pe fete.

— D'Andre e la Malone's. I-am zis că ne vedem acolo, îmi zice Hope. Barul e la vreo două minute de mers cu mașina.

— Pe bune? La Malone's? E un bar de hochești, mă vait eu. Ce face D'Andre acolo?

— Bea și mă așteaptă. Unde mai pui că tu ar trebui să îți-o tragi, iar sportivii sunt genul tău.

Carin pufnește și completează:

— Singurul ei gen.

— Am un motiv întemeiat să prefer sportivii, le zice eu.

Carin își dă ochii peste cap.

— Știu. Ne-ai mai zis: dacă vrei să primești răspuns la o întrebare de statistică, du-te la točilarii de la Mate! Dacă ai vreo

nevoie fizică, du-te la sportivi. Trupul e instrumentul unui sportiv de elită. Au grijă de propriul corp, știu cum să-și depășească limitele, bla-bla-bla.

Îi arăt degetul mijlociu.

— Dar sexul cu un tip care-ți place e mult mai bun, spune Hope, care e împreună cu D'Andre, iubitul ei fotbalist, încă din anul întâi de facultate.

— Îmi plac tipii sportivi, protestez eu. Mă rog, îmi plac vreo oră, cât timp se dovedesc folositori.

Chicotim toate. Bruscu, Carin aduce vorba despre o anumită persoană:

— Vi-l mai amintiți pe Greg Zece-Secunde?

Mă înfior.

— Să știi că nu-mi faci o favoare amintindu-mi de el. N-am spus că nu există și tipi jalnici la pat. Pur și simplu printre sportivi ai șanse mai mari să găsești pe cineva de calitate.

— Și jucătorii de hochei sunt jalnici la pat? întrebă Carin.

Dau din umeri.

— N-am de unde să știu. Nu i-am pus pe lista mea neagră pentru performanțele lor la pat, ci pentru că sunt niște ticăloși care se bucură de prea multe privilegii și primesc favoruri din partea profilor.

— Sabrina, trebuie să termini odată cu ideea asta, îmi recomandă Hope.

— Nu! Hocheiștii nu îndeplinesc cerințele mele.

— Dumnezeu! Gândește-te la ce pierzi! îmi zice Carin, apoi își linge buzele cu lascivitate exagerată. Îl știi pe hocheistul ăla cu barbă? Tare-aș vrea să știu cum se simte barba lui pe piele!

— N-ai decât să-ncerci! i-o întorc eu. Faptul că-i boicotez pe jucătorii de hochei nu te afectează deloc. Dimpotrivă.

— Sunt de acord, dar... Trebuie să-ți aduc aminte că ai făcut sex cu fustangiuul ăla de Di Laurentis?

Bleah! Iată o amintire despre care nu mai vreau să aud *nici-odată*.

— Eram beată, mormăi eu. În plus, s-a întâmplat în al doilea an de facultate. Din cauza lui am renunțat la jucătorii de hochei.

Deși Universitatea Briar are o echipă de fotbal care a câștigat campionatul, este cunoscută mai mult ca o școală în care hocheiul e pe primul loc. Aici, tipii care-și pun patinele sunt tratați ca niște zei. De exemplu, Dean Heyward-Di Laurentis. Se specializează în Științe Politice, ca și mine, așa că avem câteva cursuri împreună. Am frecventat amândoi Statistica, în al doilea an. Un curs al naibii de greu! Toți studenții s-au dat de ceasul morții pentru examenul ăla.

Mai puțin Dean, care i-o trăgea asistentei profesorului.

Tipa i-a dat un zece, pe care Dean *nu* îl merita defel! Știu asta fiindcă eu și Dean am lucrat împreună la proiectul de final de an, așa că am văzut ce nasol era materialul pe care l-a predat.

Când am aflat că a luat zece, mi-a venit să-i tai scula. A fost așa de nedrept! Eu am muncit pe rupte pentru cursul ăla. De fapt, muncesc pe rupte pentru toate cursurile. Fiecare realizare academică de-a mea e obținută cu sânge, sudoare și lacrimi. Între timp, căcăciosul de Dean primește totul pe tavă! S-o ia dracu' de treabă!

— Iar s-a înfuriat, îi șoptește Hope lui Carin.

— Și-a amintit cum a luat Di Laurentis zece la cursul ăla, răspunde Carin. B. chiar trebuie să și-o tragă. De când n-ai mai făcut sex?

Sunt cât pe ce să-i arăt iar degetul mijlociu, dar apoi îmi dau seama că nu-mi pot aminti când am făcut sex ultima oară. Încep să bâigui:

— Păi... ăă... a fost tipul ăla, Meyer. Joacă lacrosse. S-a întâmplat prin septembrie. Și după aia mi-am tras-o cu Beau...

Ha! Vedeți? Asta a fost acum mai puțin de-o lună. Deci nu stau chiar așa de rău la capitolul sex.

— O fată care are programul tău nu trebuie să stea o *lună* fără sex, contraatacă Hope. Ești superstresată, ceea ce înseamnă că ai nevoie de sex cel puțin zilnic, declară ea.

— O dată la două zile, susține Carin. Lasă-i vaginului o zi de odihnă!

— OK, se învoiește Hope. Dar în seara asta vaginul lui B. nu va șoma...

Izbucnesc în râs.

— Ai auzit, B.? zice Carin. Ai mâncat, ai tras un pui de somn, iar acum a venit timpul pentru sex.

— Bine, dar de ce ne ducem la Malone's? protestez eu. Tocmai am stabilit că pe acolo mișună hocheiști.

— Nu doar ei. Pun pariu că și Beau e acolo. Vrei să-l întreb pe D'Andre dacă l-a văzut?

— Nu. Nu vreau să repet experiența cu Beau. O singură partidă de sex cu el îmi ajunge. Îi place să vorbească în timp ce face sex. Eu vreau să termin treaba și să plec.

— Aoleu! Tipul vorbește! mă ironizează Hope. Însăpământător!

— Gura!

— Obligă-mă să tac!

Hope scutură sfidător din cap și iese din casa profesoarei Gibson.

Carin o urmează. După o secundă de ezitare, mă duc după ele. Când ajungem la mașina lui Hope, hainele noastre sunt leoarcă. Dar ne-am tras glugile pe cap, așa că părul meu supraviețuiește ploii.

N-am deloc chef să trăncănesc cu vreun tip în seara asta, însă prietenele mele au dreptate. De săptămâni întregi sunt încordată, iar în ultima vreme am simțit acel... neastâmpăr. Genul de neastâmpăr de care scapi cu un trup tare, bine făcut

și — să sperăm — dotat cu un penis de mărime peste medie. Dar sunt foarte pretențioasă când vine vorba despre tipii cu care ajung în pat.

Așa cum mă temeam, cinci minute mai târziu, când intrăm în Malone's, locul e plin de hocheiști.

O să văd ce iese... Mă apropii de teigheaua barului.

Adevărul e că n-am mari așteptări.

2.

Tucker

În momentul în care intru în Malone's, prin ploaia torențială, Dean tocmai le împărtășește coechipierilor noștri din înțelepciunea lui:

— Nu te apropia de tipa asta! E toxică.

Îi vorbește lui Hunter Davenport, bobocul din aripa stângă a echipei noastre.

Drumurile sunt ca naiba și nu prea am chef să fiu aici în seara asta, dar Dean insistă că avem nevoie să petrecem. Toată ziua a fost neliniștit, plimbându-se prin casă încoace și în colo, morocănos și supărat. Când l-am întrebat ce-a pățit, a ridicat din umeri și mi-a răspuns că e agitat.

Știu că minte. Poate că lumea mă consideră un tip liniștit, în comparație cu coechipierii mei cu gură bogată, dar nu sunt încet la minte. Nu trebuie să fii detectiv ca să pui lucrurile cap la cap.

Allie Hayes, cea mai bună prietenă a iubitei coleguței noastre de cameră, a înnoptat la noi aseară.

Dean este un mare afemeiat.

Fetele îl iubesc.

Allie este fată.

Prin urmare, Dean s-a culcat cu Allie.

Pe deasupra, în sufragerie erau împrăștiată o mulțime de haine. Dean pare incapabil să facă sex în camera lui.

Nu a mărturisit încă, dar sunt sigur că, în cele din urmă, o să-și dea drumul la gură. Am senzația că, indiferent ce s-a întâmplat între ei azi-noapte, Allie nu are de gând să repete isprava. Totuși nu pricep deloc de ce asta l-ar deranja pe Dean, care oricum și-o trage cu cine apucă, unde apucă.

— Mie nu mi se pare toxică, spune Hunter târâgănat.

Îmi scutur apa din păr. Dean mă ceartă:

— Hei, scutură-te în altă parte!

Privirea lui Hunter s-a lipit de o brunetă slăbuță și înaltă, care stă sprijinită de teighea. Văd o fustă scurtă, picioare bestiale și păr negru, bogat, care-i cade pe spate. Are cel mai rotund, cel mai ferm și mai sexy fund pe care am avut vreodată plăcerea să-l admir.

— Frumos! comentez eu, apoi îi adresez un rânjet lui Dean. Deja ai făcut cuceriri?

Dean se albește de groază.

— Nici gând! Aia-i Sabrina, frate. Mă săcăie în fiecare zi, la cursuri. N-am chef s-o facă și în timpul meu liber.

Asta e fata pe care Dean o consideră dușmanca lui?

— Stai puțin! Ea e Sabrina? mă minunez eu. O văd prin campus tot timpul, dar n-am realizat că de ea te tot plângi.

— Ea e, mormăie Dean.

— Ce păcat! Arată ai naibii de bine.

De fapt, arată mai mult decât „bine”. În dicționar, lângă cuvintele „superbă” și „spectaculoasă” ar trebui să apară o poză cu fundul Sabineei.

— Care-i treaba cu tipa asta? se interesează Hunter. E fosta ta iubită?

— La naiba, nu! se scandalizează Dean.

Bobocul zice:

— Deci pot să mă dau la ea?

— N-ai decât! Dar te previn că ticăloasa asta o să te mănânce de viu.

Îmi feresc fața, ca să-mi ascund zâmbetul. Am impresia că fata asta l-a refuzat pe Dean. Categorie s-a întâmplat ceva între ei doi, dar, în ciuda insistențelor lui Hunter, Dean nu suflă o vorbă. În partea cealaltă a camerei, Sabrina se răsucesce spre noi. Probabil că simte trei perechi de ochi lipiți de fundul ei.

Privirile noastre se intersectează. În ochii ei citesc o provocare. Latura mea competitivă se trezește la viață.

Sabrina pare să întrebe: *Ești suficient de bun pentru mine?*

Răspunsul meu: *Mai mult ca sigur, scumpo.*

O scânteie se aprinde în ochii ei... dar apoi fata îl observă pe Dean. Imediat, buzele ei ademenitoare se strâng sever. Apoi Sabrina ne arată degetul mijlociu.

Iritat, Hunter mormăie că Dean i-a distrus orice șansă de-a da lovitură cu Sabrina. Dar Hunter e un puști, iar fata asta pare atât de aprigă, încât ar putea pune întreaga lume pe jar. Nu cred că-și dorește în pat un băiat de optsprezece ani, mai ales unul care se consideră învins încă de la primul obstacol pe care-l întâlnește în cale. Puștiul trebuie să se maturizeze dacă vrea să aibă parte de fete.

Scotocesc în buzunar după bancnote și îi anunț:

— Mă duc să-mi iau o bere. Mai vreți și voi una?

Amândoi clatină din cap că nu. Mă îndrept spre bar. Ajung lângă Sabrina exact când barmanul îi aduce băutura comandată.

Pun pe teighea o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Plătesc eu! Adu-mi o bere Miller, te rog!

Barmanul înșfacă bancnota și se îndreaptă către casa de marcat. Sabrina nu apucă să se împotrivească. Îmi aruncă o privire meditativă și ridică sticla de bere la buze.

— N-o să mă culc cu tine pentru că mi-ai cumpărat de băut, spune ea.

— Sper că n-o s-o faci, i-o întorc eu. Am pretenții de la fetele cărora le-o trag.

O salut politicos și mă întorc la masă. Au mai venit câțiva coechipieri de-ai mei. Simt cum ochii Sabine îmi sfredelesc spatele. Deoarece nu mă poate vedea, îmi permit să zâmbesc cu toată gura. E o fată obișnuită să fie vânată de băieți, ceea ce înseamnă că trebuie s-o surprind, dacă vreau rezultate.

La masă, Hunter a luat în vizor un alt grup de fete, iar Dean stă cu ochii în ecranul mobilului. Probabil că-i scrie mesaje lui Allie. Mă întreb dacă ceilalți prieteni ai noștri știu că Dean și Allie au făcut sex. Probabil că nu. Garrett și Logan vor sta în Boston până mâine, cu iubitele lor. Garrett l-a avertizat pe Dean, cât se poate de serios, să nu se atingă de Allie în weekendul ăsta. Nu voia să se iște vreun scandal care să dea peste cap relația lui perfectă cu Hannah, cea mai bună prietenă a lui Allie.

Având în vedere că aseară nu au fost nici explozii, nici apeluri telefonice disperate, pun pariu că Dean și Allie vor să țină secret faptul că noaptea trecută s-au combinat.

Chiar în clipa când Hunter deschide gura, pregătit să agațe o fată care se îndreaptă spre masa noastră, luminile din bar pâlpâie rău prevestitor.

Încruntat, Dean întreabă:

— A venit Apocalipsa?

— Se pare că da, îi zic eu.

Dean se hotărăște să plece. Eu rămân, în ciuda faptului că nici măcar nu am vrut să vin la bar în seara asta. Nu știu de ce, conversația aia scurtă cu Sabrina m-a cam stârnit.

Nu duc lipsă de fete. Nu mă laud cu cuceririle mele, așa cum fac Dean, Logan și ceilalți coechipieri ai mei, dar am destulă activitate erotică. Îmi îngădui chiar și o aventură de-o noapte, dacă am chef.

Iar acum am chef.

O vreau pe Sabrina sub mine. Peste mine. Oriunde va vrea să stea. Și o doresc atât de tare, încât trebuie să-mi fac de lucru cu mâinile, ca să nu cedez dorinței de a-mi aranja dotările în pantaloni.

Încă nu sunt sigur ce părere am despre barba mea. Am lăsat-o în pace în timpul sezonului de primăvară, dar a crescut nebunește, de parcă eram Omul Cavernelor, așa că în vară m-am bărbierit. Apoi a crescut din nou, pentru că sunt al naibii de leneș, iar s-o scurtez mi-e mai ușor decât s-o rad de tot.

— Ia loc, omule! mă îndeamnă Hunter.

Din ochi, îmi transmite că fetele sunt trei și noi suntem doar doi. Dar, deși tipele astea sunt drăguțe, nu mă interesează deloc.

— Sunt ale tale, puștiule.

Îmi termin berea și mă întorc la bar. Sabrina e tot în picioare. Doi tipi îi dau târcoale ca niște prădători. Le arunc o privire dură și mă strecor lângă ea. Îmi sprijin un cot de teighea.

Fata asta îmi amintește puțin de caii sălbatici: ochi mari, picioare lungi și promisiunea nerostită că-mi va oferi cea mai bună „cursă” din viața mea. Dar, dacă mă grăbesc, tipa o să fugă și nu o s-o mai prind din urmă.

— Deci ești prieten cu Di Laurentis? se interesează Sabrina.

Vorbește pe un ton normal, însă, având în vedere că ea și Dean nu se înghit, probabil că există un singur mod corect de a-i răspunde: să neg.

Dar nu i-aș face așa ceva unui prieten nici măcar ca să mă culc cu o tipă. Indiferent ce răcă există între Sabrina și Dean,

nu mă influențează, la fel cum nici părerea lui Dean despre Sabrina n-o să-mi schimbe intențiile față de ea.

— Eu și Dean locuim în aceeași casă.

Nu face niciun efort să-și ascundă dezgustul și se pregătește să mă expedieze.

— Mersi de băutură. Cred că prietenele mele mă cheamă.

Gesticulează către un grup de fete, deși nimeni nu se uită în direcția noastră. Mă răsucesc spre ea, cu o mutră dezaprobatoare.

— Dacă vrei să plec, nu trebuie decât să zici! **Pari** o fată care știe ce vrea și căreia nu-i e teamă s-o spună.

— Asta ți-a zis Dean? Pun pariu că m-a numit „scârbă”.

De data asta, îmi țin gura. Comand încă o bere.

— Dean are dreptate, continuă Sabrina. Sunt o scârbă, și nu regret.

Își împinge bărbia în față, cu un gest de sfidare. E adorabilă. Aș ciupi-o de obraji, dar mi-e teamă că fata asta m-ar lăsa fără degete.

Soarbe din nou din berea pe care i-am cumpărat-o. Privesc mișcarea mușchilor ei delicați. Ce frumoasă e! Chiar dacă Dean mi-ar fi zis că Sabrina e o vrăjitoare care se hrănește cu bebeluși, tot nu m-ar fi convins să stau departe de ea. Mă atrage ca un magnet.

Nu doar eu am constatat asta. Jumătate dintre băieții din bar îmi aruncă priviri invidioase. Mă mut puțin într-o parte, ca s-o ascund de ochii lor curioși.

— OK, îi spun pe un ton vesel.

— Adică?

Mirarea de pe chipul ei e adorabilă.

— Adică replica ta ar trebui să mă sperie?

Sprâncenele ei perfecte se ridică.

— Nu știu ce altceva ți-a îndrăgat Dean, dar să știi că nu-s ușuratică. N-am nimic împotriva aventurilor de-o noapte, dar sunt pretențioasă cu privire la persoana pe care o aduc în patul meu.

— Dean n-a pomenit nimic despre asta. A zis doar că-ți place să-l săcâi. Dar orgoliul lui poate suporta o lovitură din când în când. Întrebarea e dacă tu ești obsedată de el. Se pare că da, fiindcă, din câte văd, doar despre el vorbești. Dacă așa stă treaba, o șterg chiar acum.

Dean a zis că nu are sentimente pentru Sabrina, iar eu vreau să mă asigur că nici ea nu simte nimic pentru el. A vorbit despre el pe un ton supărat, dar nu cu amărăciune. E un semn bun. Supărarea ar putea proveni din multe chestii. Pe de altă parte, de obicei amărăciunea e rezultatul unor sentimente rănite.

Când — nu *dacă* — ajungem împreună în pat, trebuie să se întâmple pentru că ea vrea, nu fiindcă vrea să se răzbune pe Dean.

Privirea Sabrinei alunecă dincolo de umărul meu, către locul unde Hunter stă la masă, apoi se întoarce la mine. Amândoi bem în liniște pentru un timp. Expresia din ochii ei ciocolatii e greu de interpretat. Am senzația că îmi cântărește cuvintele cu atenție. Poate că se așteaptă să vorbesc, să umplu liniștea, dar eu mă mulțumesc să aștept. Pe deasupra, așa am timp s-o privesc pe îndelete, de aproape. De la distanța asta, e și mai frumoasă.

Nu numai că are un fund extraordinar și picioare care parcă nu se mai termină, dar sânii ei mă dau gata. Mă străduiesc din răspuțeri să nu mă uit la rotunjimile ei ademenitoare.

În cele din urmă, își așază sticla pe tejghea.

— Faptul că arăți bine nu înseamnă că mă interesezi, mi-o trănțește ea.

Zâmbesc și comentez:

— Orice tip trebuie să înceapă de undeva.

Un zâmbet reținut îi joacă pe buze. Își șterge palma de fustă și mi-o întinde.

— Mă cheamă Sabrina James. Umblă vorba că-ș fi o scorpie. Și nu, nu sunt obsedată de Dean Di Laurentis.

Îi iau mâna într-a mea și profit de ocazie ca s-o trag cu un centimetru mai aproape de mine. Nu e cazul să mă grăbesc.

— Eu sunt John Tucker. Să știi că Dean mi-e ca un frate. De patru ani jucăm pe gheață. Locuim în aceeași casă de trei ani. Vreau să fiu prezent la nunta lui și sper ca el să fie prezent la a mea. Acestea fiind spuse, Dean e prietenul meu, nu tăticul meu.

— Stai așa! Adică te însori? izbucnește Sabrina, zăpăcită.

E amuzant că, din tot ce-am spus, a reținut tocmai partea cu nunta. Îmi las mâna să alunece de-a lungul brațului ei și îi cuprind încheietura între degete.

— În viitor, scumpo. În viitorul îndepărtat.

— Aha!

Ia sticla de bere și o duce la gură. Apoi, când constată că e goală, o pune iar pe tejghea.

— Adică tu chiar vrei să te însori?

— Da, la un moment dat.

Uimirea ei mă amuză.

— Nu azi. Dar vreau să mă însor într-o zi și să am copii. Tu? Barmanul trece pe lângă noi. Împing pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari, în direcția lui.

Sabrina clatină din cap.

— Nu-i nevoie. Am venit cu mașina. O bere îmi ajunge.

Comand apă pentru amândoi. Barmanul revine într-o clipă, cu două pahare înalte.

Becurile din bar pâlpâie din nou. Trebuie să înscriu puncte cât mai repede; altfel, o să pierd „meciul”.

— Mulțumesc, zice ea. Nu mă văd cu copii sau cu un soț în viitorul apropiat. Credeam că vouă, hocheiștilor, vă place doar să agățați.

— La un moment dat, chiar și cei mai mari jucători se retrag.

Îi zâmbesc pe deasupra paharului.

Sabrina râde.

— Așa-i. Care e specialitatea ta la facultate, John?

— Toată lumea îmi zice „Tucker” sau „Tuck”. Studiez administrarea afacerilor.

— Vrei să știi cum să administrezi toți banii pe care o să-i câștigi din hochei, când ajungi în liga profesioniștilor?

În continuare, încheietura ei e între degetele mele. Cu fiecare schimb de replici, micșorez din ce în ce mai mult distanța dintre noi.

Fac semn către genunchii mei.

— Nu. Sunt prea lent ca să fiu cooptat de profesioniști. M-am rănit când eram în liceu. Sunt destul de bun la hochei ca să obțin o bursă la Briar, dar îmi cunosc limitele.

— Ah! Îmi pare rău!

În vocea ei simt un regret sincer.

Dean e un fraier. Fata asta e cât se poate de dulce. De-abia aștept să-mi pun gura pe ea.

Și mâinile.

Și dinții.

Și scula.

— Nu trebuie! Eu nu regret.

Întind o mână de-a lungul tejghelei, până când Sabrina ajunge aproape încercuită de brațele mele. Picioarele noastre sunt foarte apropiate. Dacă mi-aș mișca puțin coapsele, aș obține atingerea după care tânjesc. Totuși după atâția ani de jucat hochei am învățat că răbdarea e răsplătită. Nu lovești îndată ce crosa ta atinge pucul. Aștepți un prilej bun.